

Kancelaria Adwokacka

Adrian Chrzanowski

A d w o k a t

43-100 Tychy

ul. Budowlanych 29/14

tel. 0 – 32 – 747- 55-79

Tychy dnia 19.09.2011 r.

Trybunał Konstytucyjny
Rzeczypospolitej Polskiej
ul. Jana Christiana Szucha 12a
00-918 Warszawa

Skarżący: M   J

- zast. przez adw. Adrian Chrzanowski
adres do doręczeń jak dla strony

Skarga konstytucyjna

W imieniu skarżącego, którego pełnomocnictwo załączam,
wnoszę:

- o uznanie art. 408 Ustawy Kodeks Postępowania Cywilnego
za niezgodny z art. 190 ust. 4 Konstytucji w związku art.
45 ust. 1, art. 77 ust. 1 Konstytucji oraz art. 2
Konstytucji;

- o zasądzenie na rzecz skarżącego kosztów postępowania.

Uzasadnienie

W dniu   lipca 2005 r. skarżący otrzymał pozew o zapłatę
wraz z nakazem zapłaty wydanym przez Sąd Okręgowy w B
w dniu   lipca 2005 r., sygn. akt   wydanym w

postępowaniu nakazowym, w którym powód domagał się od skarżącego uregulowania kwoty zł wraz z odsetkami tytułem rzekomo nieuregulowanego kredytu bankowego oraz kosztów postępowania. Skarżący w dniu sierpnia 2005 r. złożył zarzuty przeciwko nakazowi zapłaty. W tym samym czasie powód korzystając z nakazu zapłaty stanowiącego tytuł zabezpieczający dokonał zajęcia rachunku bankowego skarżącego oraz wszelkich składników majątku skarżącego uniemożliwiając skarżącemu jakiegokolwiek funkcjonowanie, a także uniemożliwiając uiszczenie wpisu od zarzutów. Suma zajęcia była bowiem wyższa, niż całkowity kapitał obrotowy, jakim skarżący dysponował w swym przedsiębiorstwie. Nadto na skutek zajęcia skarżący utracił źródło dochodu i zmuszony był zatrudnić się w innym przedsiębiorstwie. W tej sytuacji wartość wpisu, do jakiego uregulowania został wezwany skarżący przewyższała wartość miesięcznych dochodów, z jakich się utrzymywał. W 2005 r w ocenie Sądu nie była to okoliczność istotna dla sprawy, która wyczerpywałaby przesłanki zwolnienia z wpisu sądowego. Skutkiem nieuiszczenia wpisu od zarzutów było odrzucenie tychże zarzutów przez Sąd Okręgowy w B w dniu grudnia 2005 r. i uprawomocnienie się orzeczenia. Skutkiem uprawomocnienia się orzeczenia było pozbawienie skarżącego praktycznie całego majątku, utrata licencji oraz doprowadzenie do stanu kompletnego ubóstwa.

W dniu 15 marca 2011 r. Trybunał Konstytucyjny, sygn. akt P 7/09 orzekł o niezgodności z Konstytucją normy prawnej, mocą której wyciąg z ksiąg bankowych potraktowano, jako dokument urzędowy i wydano w 2005 r. na ich podstawie nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym. Skarżący podnosi, że gdyby wyciągi z ksiąg bankowych w pozwie z 2005 r. potraktowano, jako dokumenty prywatne - w sprawie nigdy nie wydano by nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, a w konsekwencji nie doszło by do zablokowania w trybie zabezpieczenia majątku skarżącego. Skarżący nie musiałby także uregulować wpisu od zarzutów, gdyż w przypadku typowego procesu nie przewiduje się obowiązku ponoszenia kosztów przez pozwanego

W związku z powyższym w dniu marca 2011 r. skarżący wniósł do Sądu Okręgowego w B skargę o wznowienie postępowania. W dniu kwietnia 2011 r. Sąd Okręgowy w B , sygn. akt odrzucił skargę wskazując na normę art. 408 k.p.c., która bez względu na okoliczności faktyczne i podstawę wznowienia postępowania zabrania wznowienia postępowania po upływie 5 lat od dnia uprawomocnienia się orzeczenia. Tymczasem średni czas oczekiwania na rozpoznanie skargi konstytucyjnej przez Trybunał Konstytucyjny wynosi 6 lat. W dniu kwietnia 2007 r skarżący wniósł zażalenia na powyższe postanowienia wskazując na okoliczność, iż wyrokiem z dnia października 2009 r.,

sygn. akt SK 6/09 Trybunał Konstytucyjny uznał za sprzeczny z konstytucją mechanizm prawny ograniczający czasookres, w jakim możliwe jest wznowienie postępowania na podstawie faktu, iż za sprzeczną z Konstytucją uznano normę prawną, jaka stanowiła podstawę wydania orzeczenia. Postanowieniem z dnia września 2011 r. Sąd Apelacyjny w K , sygn. akt oddalił zażalenie skarżącego wskazując, iż zgodnie z obowiązującym prawem - art. 408 k.p.c. - niemożliwym jest wznowienie postępowania po upływie 5 lat od dnia uprawomocnienia się orzeczenia bez względu na okoliczność, iż orzeczenie wydane zostało na podstawie lub z zastosowaniem przepisu sprzecznego z Konstytucją

Skarżący wywodzi co następuje:

zgodnie z art. 2 Konstytucji Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej. Wypełniając normę art. 2 Konstytucji określono m.in., że zgodnie z art. 45 ust. 1 Konstytucji każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły Sąd. Celem zapewnienia faktycznej zgodności z prawem wydanych orzeczeń oraz ochrony przez naruszeniem dyspozycji art. 190 ust. 2 Konstytucji wskazano w art. 403 § 4 k.p.c., iż w przypadku wydania przez Trybunał Konstytucyjny orzeczenia o niezgodności z Konstytucją normy prawnej mającej wpływ na wydanie orzeczenia - można domagać się wznowienia postępowania sądowego.

W tym miejscu wskazać należy, że w/w przepisy Konstytucji pozostawiają ustawodawcy całkowitą swobodę w przedmiocie określenia przesłanek formalnych korzystania z instytucji sądu w tym sposobu i zasad wznowienia postępowania. Pozostaje jednak wyraźna dyspozycja określona w art. 190 ust. 1 Konstytucji - że skutkiem wydania orzeczenia o sprzeczności z prawem normy prawnej jest prawo do wznowienia postępowania, w którym wadliwą normę prawną zastosowano. Nadto skutkiem stosowania ustaw nie może być zamknięcie drogi sądowej, a więc naruszenie prawa obywatela do skorzystania z praw przysługujących mu zgodnie z art. 45 ust. 1 Konstytucji do uzyskania zgodnego z prawem orzeczenia sądowego. Tymczasem zgodnie z art. 408 Ustawy Kodeks Postępowania Cywilnego prawo do skorzystania z mechanizmu wznowienia postępowania jest uzależnione od faktu, czy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia minęło 5 lat. Oznacza to, że w przypadku orzeczeń wydanych na podstawie lub z pomocą normy prawnej sprzecznej z Konstytucją nie jest możliwe wznowienia postępowania z przyczyn niezależnych od strony, co narusza zasady demokratycznego państwa prawa i instytucji prawa do sprawiedliwego rozpoznania sprawy przez niezawisły Sąd.

Jak wskazano w uzasadnieniu Wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 października 2009 r., sygn. akt SK 6/09 zgodnie z identycznie brzmiącym art. 508 k.p.c. - art. 479²² k.p.c. po upływie określonego od uprawomocnienia się wyroku nie można było żądać wznowienia postępowania, chyba że strona była pozbawiona możliwości działania lub nie była należycie reprezentowana. Zakwestionowany przepis miał na celu podobnie, jak art. 408 k.p.c. konieczność ochrony prawomocnych orzeczeń, co do istoty sprawy od dalszego zaskarżania i powoływany przez niektórych fakt, że po upływie pewnego okresu stosunki z reguły zmieniają się tak dalece, iż trudno spodziewać się praktycznego skutku wznowienia. Termin z art. 479²² k.p.c., jak i z art. 408 k.p.c. mają charakter materialny, jego upływ uniemożliwia wznowienie postępowania, z wyjątkiem zajścia jednej z dwóch opisanych w nim sytuacji: strona była pozbawiona możliwości działania albo strona nie była należycie reprezentowana. Tymczasem wznowienie postępowania jest prawem wynikającym wprost z art. 190 ust. 4 Konstytucji. Jego realizacja następuje w formie określonej w przepisach ustawowych właściwych dla danego postępowania, w tym przypadku cywilnego art. 190 ust. 4 Konstytucji. W zgodzie z zasadą pewności prawa i zasadą ochrony zaufania art. 2 Konstytucji nakazuje wznowienie prawomocnie (ostatecznie) zakończonych postępowań. Zagwarantowane w art. 190 ust. 4 konstytucji prawo wznowienia postępowania ma szczególny charakter prawny i nie może być utożsamiane - zwłaszcza jeżeli chodzi o jego cel - z instytucjami poszczególnych gałęzi prawa. Wznowienie przewidzianego w art. 401¹ k.p.c. jest więc zupełnie odmienne, niż w innych wypadkach wznowienia postępowania w Kodeksie Postępowania Cywilnego. Publiczne prawo podmiotowe wynikające z art. 190 ust. 4 konstytucji jest więc ściśle powiązane z gwarancjami wynikającymi z konstytucyjnego prawa do sądu (art. 45 ust. 1 i art. 77 ust. 2 konstytucji).

W tym stanie rzeczy skarżący, wnosi o uznanie art. 408 Ustawy Kodeks Postępowania Cywilnego za niezgodny z art. 190 ust. 4 Konstytucji w związku art. 45 ust. 1, art. 77 ust. 1 Konstytucji oraz art. 2 Konstytucji.

za skarżącym
Adwokat

Załączniki:

- odpisy skargi;
- pełnomocnictwo.